

ALICE MUNRO

Çocuklar Kalıyor

4. BASKI

Çeviri: CEM ALPAN

♥ can
öykü

ALICE MUNRO
ÇOCUKLAR
KALİYOR

The Love of a Good Woman, Alice Munro

© 1998, Alice Munro

© 2012, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2012

4. basım: Ocak 2017, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 31900

ISBN 978-975-07-3427-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750734274

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

ALICE MUNRO
ÇOCUKLAR
KALİYOR

ÖYKÜ

2009 MAN BOOKER ULUSLARARASI ÖDÜLÜ
2013 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

İngilizce aslından çeviren

Cem Alpan

♥can

Alice Munro'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bazı Kadınlar, 2011

Nefret, Arkadaşlık, Flört, Aşk, Evlilik, 2013

Firar, 2014

Sevgili Hayat, 2014

Castle Rock Manzarası, 2016

Gençlik Arkadaşım, 2016

ALICE MUNRO, 1931'de Ontario'da doğdu. Kanadalı eleştirmenlerin "Bizim Çehov'umuz" diye tanımladıkları usta hikâyecinin *Dance of the Happy Shades* (Mutlu Gölgelelerin Dansı, 1968); *Something I've Been Meaning to Tell You* (Sana Söylemek İstedğim Bir Şey, 1974); *The Beggar Maid* (Fakir Hizmetçi, 1978); *The Moons of Jupiter* (Jüpiter'in Ayları, 1982); *The Progress of Love* (Aşkın Gelişimi, 1986); *Gençlik Arkadaşım* (1990); *Open Secrets* (Aleni Sırlar, 1994); *Çocuklar Kalıyor* (1998); *Nefret, Arkadaşlık, Flört, Aşk, Evlilik* (2001); *Firar* (2004); *Castle Rock Manzarası* (2006); *Bazı Kadınlar* (2009); *Sevgili Hayat* (2012) dışında *Lives of Girls and Women* (Genç Kızların ve Kadınların Yaşamı, 1971) adlı bir romanı yayımlandı. Munro, yazarlık kariyeri boyunca, Kanada'da Governor General, Uluslararası Man Booker, Marian Engel, Trillium Edebiyat, Rea Öykü, PEN/Malamud, Giller, Libris ve O. Henry gibi birçok ödüle layık görüldü. Ayrıca 2013 Nobel Edebiyat Ödülü'nün de sahibi oldu.

CEM ALPAN, 1972 yılında İstanbul'da doğdu. MÜGSF'de içmimarlık ve tasarım eğitimi aldı. 2004 yılından bu yana çeşitli yayınevlerinde editörlük ve çevirmenlik yapıyor. Amos Oz'un *Kara Kutu*, Stephen A. Mitchell'in *Aşk Sürebilir mi?*, Stephen Greenblatt'ın *Shakespeare Olmak*, George Eliot'un *Silas Marner*, Alice Munro'nun *Bazı Kadınlar* ve *Çocuklar Kalıyor*; David Vann'ın *Caribou Adası* adlı kitapları Türkçeye kazandırdı.

Değerli editörüm ve vefalı dostum
Ann Close'a

İçindekiler

İyi Kadının Sevgisi	15
Cakarta	99
Cortes Adası	141
Bir Tek Orakçılar... ..	173
Çocuklar Kalıyor	213
Bok Gibi Parası Var	251
Değişimden Önce	295
Annemin Rüyası	339

Yazarın notu

Bu öykülerde gerekli olan birtakım uzmanlık bilgileri için Ruth Roy, Mary Carr ve D.C. Coleman'a teşekkür ediyorum. Ayrıca çeşitli konulardaki yaratıcı ve ustalıkla araştırmaları için Reg Thompson'a şükranlarımı sunuyorum.

Bu kitapta yer alan hikâyeler, daha önce farklı bir formatta *The New Yorker* dergisinde yayımlanmıştır.

İYİ KADININ SEVGİSİ

Yirmi yıldır Walley'de, fotoğraflar, yayıklar, koşum takımları, eski bir dişçi koltuğu, biçimsiz bir elma soyaçağı ve eskiden telgraf direklerinde kullanılan porselen ve cam izolatörler gibi ilginç nesnelere muhafaza üzere tahsis edilmiş bir müze var.

Ayrıca üstüne GÖZ DOKTORU D.M. WILLENS yazılı kırmızı bir kutu var ve yanındaki notta şu bilgiler veriliyor: "Göz doktorunun bu alet kutusu, 1951'de Peregrine Nehri'nde boğulan Mr. D.M. Willens'a ait olduğu için, çok eski olmasa da yöremiz açısından kayda değer bir öneme sahiptir. Söz konusu felaketten kurtulup büyük bir olasılıkla isimsiz bir bağışçı tarafından bulunmuş ve koleksiyonumuzda yer almak üzere gönderilmiştir."

Oftalmoskop, insanın aklına kardan adamı getirirdi. Daha doğrusu üstteki parçası – içi boş kulpa tutturulmuş parça. Geniş bir yuvarlak plaka ve onun üzerine yerleştirilmiş daha küçük bir yuvarlak plaka. Geniş plakada karşıya bakmak için, çeşitli lenslerin hareket ettirildiği bir delik vardı. Kulp ağırdı, çünkü pilleri hâlâ içindeydi. Pilleri çıkarılıp, yerine iki ucunda da plakalar olan bir çubuk takıldığı takdirde, bir kabloyla elektriğe bağlanabilirdi. Ancak elektriği olmayan yerlerde de aleti kullanmak gerekiyordu muhtemelen.

Retinoskopun görünümüyse daha karmaşıktı. Yuvarlak alın bandının altında, yuvarlak yassı yüzü ve sivri uçlu metal kasketiyle cüce kafası gibi bir şey vardı. Bu şey, kırk beş derecelik bir açıyla ince bir kolona eğilmişti ve kolonun tepesinden de ufacık bir ışık yayılması gerekiyordu. O yassı yüz camdan yapılmıydı ve adeta kopkoyu bir aynaydı.

Her şey siyahtı ama bu renge boyanmış olduğu için. Göz doktorunun ellerinin sık sık süründüğünden olacak bazı yerlerin boyası çıkmıştı, o nedenle gümüşsü metalin parladığı lekeler görünebilirdi.

I. Jutland

Buraya Jutland denirdi. Bir zamanlar burada bir değirmen ve küçük bir tür yerleşim alanı varmış, ama geçen yüzyılın sonunda hepsi yok olmuş ve burası hiçbir zaman değerlenmemiş. Birçoğu, Birinci Dünya Savaşı'nda cereyan eden ünlü deniz savaşının şerefine bu ismin verildiğine inanır, ancak gerçek şu ki, o savaştan yıllar önce de her şey harap bir haldeymiş.

1951 baharında, bir cumartesi sabahı erkenden çıkıp buraya gelen üç oğlan, çocukların çoğu gibi bu ismin ırmak kenarında topraktan çıkıveren tahta kalaslardan ve yakınlardaki gölcükte, dimdik yükselerek düzensiz bir çit oluşturmuş diğer kalın tahtalardan geldiğine inanıyordu. (Daha çimento icat edilmeden önce yapılmış bir barajın kalıntılarıydı bunlar.) Kalaslar, bir yığın temel taşı, leylak çalılığı, kara leke hastalığı yüzünden çarpılmış koca elma ağaçları ve her yaz ısırgan otlarıyla dolan değirmenin sığ çukuruysa, buranın geçmişine ait diğer işaretlerdi.

İlçenin yolundan geriye gelen bir yol ya da tekerlek izi vardı burada, ama hiçbir zaman çakıl dökülmemişti ve haritalarda sadece devlet yoluna ayrılmış alan olarak,

kesik çizgilerle yer alıyordu. Yazları yüzmek için nehir kenarına gelenler ya da akşamları park edecek yer arayan çiftler tarafından bu yol epey kullanılırdı. Manevra sahası hendekten hemen önce gelirdi, ama bölgenin tümü ısırğan otuyla, inekler için yetiştirilen havuçla, yağmurlu mevsimlerde baldıranlarla öyle kaplanırdı ki, arabalar düzgün yola çıkmak için bazen geri geri gitmek zorunda kalırlardı.

O bahar sabahı, su kenarına kadar gelen tekerlek izleri kolayca görülebiliyordu ya, gençlerin dikkatini çekmemişti, çünkü akılları fikirleri yüzmedeydi. Ya da en azından, yüzme diyeceklerdi; kasabaya geri dönecek ve Jutland'de henüz kar kalkmadan yüzdüklerini anlatacaklardı.

Irmağın yukarısı, kasabanın yakınlarındaki nehrin durgun olduğu yerlere nazaran daha soğuktu. Nehir kenarındaki ağaçlar henüz filizlenmemişti, gözün gördüğü tek yeşillik, yerdeki pırasa öbekleri ve nehre doğru akan küçük derelerin her birine yayılmış ispanak benzeri taze bataklık çuhaçiçekleriydi. Ve en sonunda oğlanlar, karşı kıyıdaki bazı sedir ağaçlarının altında, özellikle peşinde oldukları şeyi gördüler – taş gibi gri, uzun, ince, inatçı bir kar kütlesi.

Henüz yerden kalkmamış.

Böylece suya atladılar ve onlara buzdan hançerler gibi darbeler indiren soğuğu hissettiler. Buzdan hançerler gözlerinin arkasından sızıyor ve içeriden kafataslarının tepelerine vuruyordu. Sonra birkaç kere kollarını ve bacaklarını oynatacak ve titreyip dişleri takırdaya takırdaya kendilerini kıyıya atacaklardı; hissizleşmiş uzuvlarını giysilerinden içeri daldıracak, beri yandan da neye uğradığını anlamayan kanlarının hareketlenmesiyle ve hakkında atıp tuttıkları şeyi gerçekleştirmiş olmanın etkisiyle, bedenlerinin acı veren dirilişini hissedeceklerdi.

Onların fark etmediği tekerlek izleri, dosdoğru hendeğin içinden geliyordu; artık içinde hiçbir şey yeşermeyen hendekte sadece geçen yıldan kalan kurumuş saman rengi yassı çim vardı burada. Geri dönmeye çalışmadan dosdoğru hendeğe ve nehrin içine gidiyordu izler. Oğlanlar bu izleri ezerek geçtiler. Ancak bu sırada suya o kadar yaklaşmışlardı ki, tekerlek izlerinden çok daha sıra dışı bir şeye dikkatleri takıldı.

Suda soluk mavi bir parıltı vardı ve bu gökyüzünün yansımaları değildi. Göletin içinde, eğik bir biçimde duran bir otomobildi bu; ön tekerlekleriyle burnu dipteki çamura saplanmış, bagaj çıkıntısı neredeyse su yüzüne çıkmıştı. Açık mavi o zamanlar için sıra dışı bir araba rengiydi, şişkin formu da aynı şekilde sıra dışıydı. Oğlanlar arabayı görür görmez tanıdılar. O küçük İngiliz arabası, Austin'di bu, hiç kuşkusuz türünün o bölgedeki tek örneği. Göz doktoru Mr. Willens'a aitti. Direksiyonun başındaki hali, bir çizgi roman karakterini andırırdı, çünkü güçlü omuzları ve koca kafasıyla tıknaz bir adamdı. Sanki her zaman, darlıktan patlayacak gibi görünen bir takım elbiseyi andıran arabanın içine sıkışmış gibi görünürdü.

Arabanın tepesinde, Mr. Willens'ın sıcak havalarda açtığı bir panel vardı. O sırada da açıktı. Oğlanlar arabanın içindekileri pek iyi göremiyorlardı. Arabanın rengi, suyun içindeki formunu açık bir şekilde ortaya çıkarıyordu, ancak su o kadar berrak değildi ve parlaklığı olmayan nesnelere bulanıklaştırıyordu. Oğlanlar kıyıya çömeldiler, sonra karınları üzerine yatıp kaplumbağalar gibi başlarını uzatarak görmeye çalıştılar. Sanki bir hayvan kuyruğu gibi koyu ve tüylü bir şey vardı, arabanın tavanındaki delikten çıkmış suyun içinde öylesine salınıyordu. Kısa süre sonra bunun bir kol olduğu görüldü, koyu renk, kalın ve tüylü kumaştan ceketin yeninin için-

deydi. Sanki arabanın içinde adamın bedeni –Mr. Willens’in bedeni olmalıydı bu– tuhaf bir pozisyon almıştı. Akıntının gücü –zira yılın bu mevsiminde, değirmen havuzunda bile akıntının kayda değer bir gücü olurdu– onu bir şekilde yerinden kaldırmış ve neredeyse dışarı atmıştı, böylece bir omzu arabanın tavanına kadar gelmiş, bir kolu dışarı çıkıp serbest kalmıştı. Kafası direksiyon tarafındaki kapının penceresine sıkışmış olmalıydı. Tekerleklerden birinin, diğerine nazaran nehrin dibindeki çamura daha fazla batmış olması, arabanın önden arkaya olduğu kadar yanlamasına da eğimde olduğunu gösteriyordu. Besbelli penceresi açık, kafa dışarı uzanmıştı, çünkü beden o pozisyonda kalmıştı. Ama oğlanlar bunu göremediler. Mr. Willens’in yüzünü bildiklerinden kafalarında canlandırabiliyorlardı; her zaman teatral bir havada somurtan, ama hiçbir zaman ürkütücü olmayan köşeli, koca bir yüzdü bu. Dalgalı ve ince saçları tepelerde kızıl ya da pirinç sarısıydı ve alnının üstüne çaprazlama taranırdı. Kaşları saçlarından daha koyuydu; sanki gözünün üstünde tırtıllar varmış gibi kalın ve kabarıktılar. Oğlanlara zaten acayip gelen bir yüzdü bu, diğer birçok yetişkin yüzü gibi ve bu yüzün boğulduğunu görmekten korkmuyorlardı. Ama görebildikleri tek şey adamın kolu ve rengi uçmuş eliydi. Gözleri suyun içine bakmaya alıştıktan sonra, eli açık bir şekilde görebiliyorlardı. El orada bir tüy gibi, ürkek ve kararsızca salınıyordu ya, bir hamur gibi hacimliydi aslında. Bir o kadar da sıradan, tabii oradaki varlığına alıştıktan sonra. Tırnaklarının her biri, o her günkü selam veren akıllı görünüşleriyle, içinde buldukları durumu hassasça reddedişleriyle, küçük ve düzgün birer yüz gibiydi sanki.

“İtoğluit,” dedi çocuklar. Biriken bir enerjiyle ve git-tikçe derinleşen bir saygı, hatta bir şükranla. “İtoğluit.”

Bu seneki ilk gezintileriydi bu. Peregrine Nehri'nin üzerindeki köprüden, Cehennem Kapısı ya da Ölüm Tuzacı olarak bilinen –aslında köprüden çok, yolun güney ucundaki keskin dönemeçten kaynaklanıyordu tehlikeye tek şeritli, iki kemerli o köprüden geçerek gelmişlerdi.

Yayalar için nizami bir yürüyüş yolu vardı, ama onu kullanmadılar. Kullandıkları da görülmemişti. Belki yıllar evvel, ancak ellerinden tutularak dolaştırıldıkları yaşta-yken. Ne ki o zamanlar onlar için çoktan silinip gitmişti; karşılıklarına şipşak fotoğraf olarak kanıtları konya ya da aile arasında bir sohbetle dinlemeye zorlansalar bile kabullenmeye reddederlerdi.

Köprüdeki yürüyüş yolunun aksi yönündeki, boydan boya uzanan demir çıkıntı boyunca yürüdüler. Yirmi santim genişliğindeydi bu çıkıntı ve köprü zemininden yirmi beş-otuz santim yukarıda kalıyordu. Peregrine Nehri kış mevsiminin buz ve kar yükünü –şimdi erimişti– Huron Gölü'ne taşıyıp boşaltıyordu. Düzlüklerde göller oluşturan ve fidanları söküp yetiştirdiği her tekneyi ve kulübeyi alıp götüren yıllık selden sonra, nehir az çok yatağına geri dönmüştü. Tarlaların çekip getirdiği çamurla ve yüzeyindeki soluk güneş ışığıyla, su kaynamakta olan karamelli pudinge benziyordu. Gelgelelim içine düştün mü kanını dondurur, seni sürükleyerek göle fırlatıverirdi, payandalara vurup beynini patlatmazsa tabii.

Arabalar onlara korna çaldı –uyarır ya da azarlar gibi– ama onlar tınmadılar. Tek sıra halinde, uyurgezerler kadar sakin bir tavırla ilerlediler. Sonra, köprü'nün kuzey ucunda, düzlüklere vurup geçen seneden hatırladıkları patikaların yerlerini tespit ettiler. Selin üzerinden fazla zaman geçmediğinden bu patikaları izlemek o kadar kolay değildi. Yürümek için yerlere serilmiş çalı çırpıları tekmelemek ya da çamurla sıvanmış bir çim tümseğinden diğereğine atlamak zorundaydılar. Bazen dikkatsizce

atlayıp çamura ya da sel suyundan artakalmış su birikintilerine düşüyor ve ayakları bir kere ıslandı mı, nereye düştüklerini artık umursamıyorlardı. Bata çıka çamurda yürüyor ve su birikintilerine giriyor, kauçuk çizmelerini neredeyse sonuna kadar suya batırıyorlardı. Rüzgâr ılıktı; bulutları, eski bir yün ipi şeklinde birbirinden ayırıyor, martılar ve kargalarsa birbirleriye didişip nehre pike yapıyorlardı. Şahinler yükseklerde gözcülük ediyor, tepelelerinde çemberler çiziyorlardı; bülbüller daha yeni dönmüştü, kızıl kanatlı karatavuklarsa çiftler halinde atıliveyor, sanki boyaya batırılmışlar gibi, parlamaları insanın gözlerinde yansyordu.

“Yanımızda bir onikilik olacaktı.”

“Yanımızda bir 12 kalibrelik olacaktı.”

Dalları kaldırıp ağızlarıyla ateş sesi çıkarmak için fazla büyüktüler. Sanki silahlar her an ellerinin altındaymış gibi, öylesine bir pişmanlıkla konuşuyorlardı.

Kuzeydeki bayırları tırmanıp kumluk alana çıktılar. Kaplumbağaların yumurtalarını bu kumluğa bıraktığı söyleniyordu. Ancak mevsim henüz erkendi, ayrıca şu kaplumbağa yumurtası hikâyesi yıllar öncesine aitti; oğlanların tekinin bile yumurta görmüşlüğü yoktu. Yine de ne olur ne olmaz diye, tekmeler savurarak kumda yürüdüler. Sonra da, aralarından birinin geçen yıl başka bir oğlanla dolaşırken, selin bir katliam yığını arasından sürüklediği öküze ait bir leğenkemiğini bulduğu yere baktılar. Nehrin etraftan şaşırtıcı, biçimsiz, acayip ya da alelade bir dolu nesneyi süpürüp başka bir yere yığması beklenirdi. Yuvarlanıp top olmuş teller, olduğu gibi kalmış bütün bir merdiven, bükülmüş bir kürek ya da teneleden bir çaydanlık. Leğenkemiği bir sumağın dalına takılmıştı, bir yerde uygun düşmüştü bu, zira bazılarının koni şeklinde kızıl uçları olan tüm o pürüzsüz dalları, öküz ya da geyik boynuzunu andırıyordu.

Bir süre etrafta eşelenip durdular, Cece Ferns onlara tam olarak hangi dal olduğunu gösterdi, ama hiçbir şey bulamadılar.

Onu keşfedenler, Cece Ferns ve Ralph Diller'dı ve kemiğin şu anda nerede olduğu sorulduğunda Cece Ferns, "Ralph alıp götürdü," dedi. Yanındaki diğer iki oğlan –Jimmy Box ve Bud Salter– böyle olması gerektiğini biliyorlardı. Zira Cece Ferns, babasından kolayca saklayabileceği kadar küçük olmadığı müddetçe, eve hiçbir şey götüremezdi.

Yapılabilecek ya da yakın zamanlarda yapılmış daha faydalı keşiflerden bahsettiler. Çit parmaklıkları sal yapımında kullanılabilirdi ya da sürüklenmiş kerestelerle planladığın kulübeyi ya da kayığı yapabiliydin. Ama şans dediğin, şu sahipsiz misk sıçanı kapanlarından ele geçirmekti. Sonra da kolları sıvayıp bu işe atılırdın. Derilerin kurutulacağı germe tahtalarını yapmak için yeteri kadar kereste toplayabilir, hayvanların derisini postunu yüzmek için de bıçak çalabiliydin. Bildikleri bir çıkmaz sokaktaki, eskiden kiralık atların ahırını boş barakayı ele geçirmekten konuşmuşlardı. Kapısında bir asma kilit vardı, ama büyük bir ihtimalle pencereden girilebilirdi; tahtaları gece sökülüp gün doğarken yerine konulabilirdi. Bu iş için yanında bir ışıldak götürürdün. Yo, bir fener. Misk sıçanlarının derilerini yüzüp postlarını gerer, sonra da onları dünya paraya satardın.

Bu tasarı gözlerinde öyle bir gerçeklik kazandı ki, o kıymetli postları bütün gün barakada bırakmak onları kaygılandırır oldu. Diğerleri kapanları kontrol ederken, aralarından biri orada durup nöbet tutmak zorundaydı. (Okulun lafını eden yoktu, bu arada.)

Kasabadan iyice uzaklaştıkları sırada böyle konuşuyorlardı işte. Sanki özgürleşmiş gibi ya da neredeyse özgürleşmiş gibi konuşuyorlardı; sanki okula gittikleri, bir-

likte yaşadıkları bir aileleri ya da yaşları dolayısıyla katlanmak zorunda oldukları birtakım aşığılanmalar yokmuş gibi. Bunun yanı sıra, kırsal alan ya da başkalarının tesisleri, onların bu girişimleri ya da maceraları için ihtiyaç duydukları her şeyi, hem de onlar adına en düşük risk payı ve çaba karşılığında sağlayacaktı sanki.

Buralara geldiklerinde, sohbetlerinde meydana gelen bir diğer değışiklik de isim kullanmayı bırakmış olmalarıydı. Zaten birbirlerine gerçek isimleriyle hitap ettikleri pek yoktu; hatta örneğın Bud gibi kısaltılmış isimleri bile kullanmıyorlardı. Gelgelelim okulda herkesin başka bir ismi vardı, Patlakgöz, Gevişgetiren gibi olanlar, o insanların görünüşü ya da konuşuşuyla ilgiliydi, Hassasgöt ya da Piliçbeceren gibi olanlar da –ki bu isimler kuşaktan kuşağı aktarılırdı– o kişilerin ya da ağabeyleri, babaları veya amcalarının hayatına dair gerçek ya da efsanevi birtakım olaylarla ilintiliydi. Kızlara çıktıklarında ya da nehir kıyısındaki düzlüklere geldiklerinde oğlanlar bu takma isimleri kullanmaz oldular. Biri diğerinin dikkatini çekmek istediğinde, tek söylediğı, “Hey!”di. Kulağı çirkin ve müstehcen gelen ve yetişkinlerin güya hiç duymadıkları o isimler bile, birbirlerinin görünüşünü, huylarını, ailelerini ve kişisel geçmişlerini sorun etmedikleri böyle anlardaki duygularını bozardı.

Buna rağmen birbirlerini arkadaş olarak gördükleri pek söylenemezdi. Birini en iyi arkadaş ya da arkadaşlardan biri olarak asla adlandırmaz ya da kızların yaptığı gibi, birbirlerine kenetlenip etrafta dolaşmazlardı. Bu üçlüden her birinin yerine en az bir düzine oğlandan biri geçer ve diğerlerince tam olarak aynı şekilde karşılanırdı. Bu takımın üyelerinin çoğı dokuz ile on iki yaş arasında, yani bahçenin ve mahallenin sınırları içinde zapt edilemeyecek kadar büyük, ama çalıştırılmayacak, dükkânların önündeki kaldırımları süpürmek ya da bisikletle

bakkaliye servisi yapmak gibi işlerin bile verilemeyeceği kadar da ufaktılar. Çoğu kasabanın kuzey ucunda otururdu; bu da, yeterince büyüdükleri anda o tip bir işte çalışmaları gerektiği ve Appleby ya da Yukarı Kanada Koleji gibi yerlere hiçbirinin asla gönderilmeyeceği anlamına geliyordu. Ve hiçbiri ne bir kulübede yaşıyordu ne de hapiste yatan bir akrabası vardı. Buna rağmen, evdeki yaşantıları ve hayatta onlardan beklenenler arasında kayda değer farklar vardı. Gelgelelim bu farklılıklar il hapis-hanesini, tahıl ambarını, kilise kulesini ve adalet sarayındaki saatinin çan sesinin kapsamını arkalarında bırakır bırakmaz ortadan kalkıyordu.

Dönüş yolunda hızlı yürüdüler. Bazen adımlarını hızlandırdılar, ama koşmadılar. Hoplamak, zıplamak, oylanmak, su sıçratmak yoktu artık, gezintilerine eşlik eden tüm o sesler, o yuha çekmeler ve ulumalar da keza. Selin getirdiği her sürpriz, akıllarına yazılıyor, ama arkada bırakılıyordu. Aslına bakılırsa, gitmeleri gereken yerin ve bir sonraki yapmaları gereken şeyin sırtlarına bindirdiği yük- le, aynı yetişkinler gibi, oldukça sabit bir hızda ve en ma- kul rotayı izleyerek yol alıyorlardı. Hemen önlerinde bir şey, sanki yetişkinlerin çoğunda olduğu gibi onların da gözlerinin önünde onlarla dünya arasına giren bir fotoğraf vardı. O gölet, o araba, o kol, o el. Belirli bir noktaya geldikleri anda bağırma-ya başlayacaklarını düşünüyorlardı. Kasabaya varıp haykıracak, haberlerini etrafa yayacaklar- dı ve herkes donup kalacak, onları dinleyecekti.

Her zaman yaptıkları şekilde, çıkıntının üzerinden yürüyerek köprüyü geçtiler. Ancak riske girecek, cesaret gösterisi yapacak ya da aldırma- zlık taslayacak halde de- ğillerdi. Hatta yürüyüş yolunu bile kullanabilecek du- rumdaydılar.

“Alice Munro, belki de bugüne kadarki bu en cesur öykülerinde, aşk çılgınlıklarını, toplumun kibar dış görünüşünün altında yatan gerilimleri ve aldatmacaları, insan yüreğinin tuhaf, çoğu kez de gülünç arzularını ortaya koyuyor.

Çocuklar Kalıyor'da yer alan sekiz öykü, taşra yaşamının kuşkulu konulardaki suskunluk ve ağzı sıkı olma geleneğini irdeleyerek gizli ilişkileri ve en yalnız bireyleri bile bağlayacak biçimde paylaşılan suçları gün ışığına çıkarıyor. Kimi zaman yalanların toplumun huzuru için kaçınılmaz olduğunu da örnekliyor. *Çocuklar Kalıyor* çarpıcı ayrıntıları, cesur anlatımıyla Munro'nun büyük bir yazar olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.”

The New York Times

“Munro tartışmasız bir büyük usta... Bundan daha iyi bir öykü kitabı hayal bile edilemez.”

The Washington Post

“Çekici... Güzel... Şiirsel anlar tam da olması gerektiği gibi akılcı bir hikâye biçimiyle aktarılıyor.”

San Francisco Chronicle

